

«ПАРУСИЯ»

*Парусія – з грэцкай мовы – Другое прыісце Гасподняе, якое павінна адбыцца пры сканчэнні веку, калі князь гэтага свету раптоўна набудзе вялікую моц і статус, так што ніхто не зможа без яго загаду ці кляйна: «ні купляць, ні прадаваць» [Адкр 13, 18]. Нават многія верныя будуць пераможаныя гэтым злом, упэўненыя ў Антыхрысце як у божым сыне.

• Рубрыку вядзе святар Яўген Маліноўскі, кандыдат псіхалагічных навук, дацэнт

Ваши суждения подводят к мысли о том, что многодетная семья заключает в себе более совершенные условия воспитания, чем обыкновенная. Считаю, что семью необходимо разумно планировать, ведь единственные дети у родителей лучше обеспечены не только материально, но получают больше внимания и потому лучше учатся, имеют больше шансов на получение престижного образования

Валентино

(Працяг адказу Валянціне. Пачатак у № 39)

Глабальны погляд на гісторыю Ізраіля выкрывае тактыку планавання сям'і, якая, па сутнасці, не дасягае сваёй назвы «7-Я». Лічба «7» як сакральнае вымярэнне Божлага планавання можа азначаць адмысловую лучнасць сям'і, якая складаецца, напрыклад, з «пяці хлябоў і дзвюх рыбаў» (пяці хлопцаў і дзвюх дзяўчат). Евангельскі факт «насычання пяццю хлябамі і дзвюма рыбаў пяцёрх тысяч» [Мц 14, 7] у метафарычным сэнсе забяспечвае дэмаграфію Беларусі псіхалагічным зместам не колькасці, а якасці шматдзетных сем'яў.

Генеалагічна сумленны стрыжань, як дэіда Архіст-

раўтыга Міхаіла, пратыкае несвядомы матыў фізічна здаровай жанчыны, якая, з дапамогай таблеткі альбо ўпіўшайся ў зачатае цела спіралі вытанчылася на яго ахвяру для свайго выбранага куміра, «обреченного» на шчаслівае, забяспечанае дзяцінства. Ісус, узыходзячы на Галгофу, прарочыў: «Дочки Ерусаліма, не плачце аба Мне, але плачце аб сабе, бо надыдуць дні, у якія скажуць: «шчаслівыя няплодныя, і ўлонні нерадаіўшыя, і сасы не карміўшыя» [Лк 23, 29].

Калі гэтыя дні ўжо наступаюць, дык выбар жыцця і смерці праз дзетанараджэнне не уніфікаваны толькі, напрыклад, фізічнымі народзінамі дзіцяці. Сама Марыя,

нарадзіўшая з Духа, падае прыклад генетычнага працягу радаводу пасрэдна духоўнага шлюбу, накіраванага законнага сястрынства альбо манаства. Бог прымае розныя ўчынкі служэння: ад «чашы халоднай вады», прынесенай Яго вучням [Мц 10, 43], да чашы святага мучаніцтва, якім ёсць сапраўдны шлюб і сапраўднае дзетанараджэнне. Разнастайныя спосабы служэння высокаму роду прыводзяць да яго паўнаты і бясконцасці: «Я прышоў, каб мелі жыццё, і мелі яго з набыткам» [Ян 10, 10]. Таму хрысціянска-асабісты змест жыцця ўключае ў сябе выбар форм нараджэння – фізічнай і духоўнай. Можна нарадзіць шмат і бездухоўна. Можна наогул не нараджаць фізічна, але толькі духоўна, як сёстры-законніцы, цярыліва выходзячы царкоўных дзяцей. Знамянальна, што бездухоўнае існаванне наогул адваргае як дзетанараджэнне, так і духоўную самоту. Яно апантана масавым вяселлем ды цялеснымі прысмакамі: «елі, пілі, жаніліся, выходзілі замуж, куплялі, прадавалі, саджалі, будавалі»

[Лк 17, 27]. У адпаведнасці са знаёмым кожнаму чытачу рэпертуарам яго дзеяў, бездухоўны соцыум асуджаны на вынішчэнне, з прычыны згубы іх мэты і сэнсу.

Постхрысціянскае прадчуванне вынішчэння, што павяргла гэты соцыум да «роспачы і непаразумення.. канання ад страху і чакання бедаў» [Лк 21], паўстае на глабальным, антыгістарычным, антыгенетычным фоне распаду сям'і. Яго пачаткам можна лічыць пачварнае забойства шматдзетнай сям'і цара Мікалая II. Так, на генетычным узроўні здзейснілася прароцтва: «усялякі забіваючы вас будзе думаць, што тым самым ён служыць Богу» [Ян 16, 2]. Побач з гэтым апакаліптычным здарэннем асабістай гісторыі выгнання маёй сям'і з сельскага прыходу за намер хрысціянскай еднасці падаецца нікчэмным і прыкрым выпадкам. І ўсё ж адметнай рысай падабенства гэтых падзей застаецца факт іх беспакаранасці праз «малітву за крыўдзіцеляў і ганіцеляў» [Мц 5, 44].

Псіхалагічна беспакаранай застаецца і жанчына, зрабіўшая аборт, тым

больш праглынуўшая кантрацэптыў. Скасаваннем жыцця дзеля камфорту пануе «цывілізацыя смерці» (Ян Павел II), што распаўсюджвае свае межы праз агітацыю вытанчанага кантрацэпцыі і навуковых канцэпцыі. Як быццам, гуманна рэгулюючая дэмаграфію насельніцтва, на самой справе, смяротная цывілізацыя проста, як Анан, плануе «сваё семя ў зямлю». Лёс такой цывілізацыі такі ж марны, як і лёс Анана [Быц 38, 4].

Царства Божае не абмежавана дэмаграфічнымі ўяўленнямі, але мае існы прывід аб шматлікасці дзяцей Ізраіля: «Дзеці, якія будуць у табе, пачнуць казаць услых: цеснае для мяне месца, саступі мне, каб я мог жыць... І будуць цыры карміцелямі тваімі і царыцы апякункамі тваімі» [Іс 49]. Царква Хрыстова не лакалізавана ў часе і прасторы, але як спявае літургія Васіля Вялікага, «Чрево твое пространие небес соделал, и ложесна твои престол сотвори». Упадабанне шчодрасці Гасподняй пашырае межы любові ў нашай сям'і.